

Myanmar (Burma)

Peoples in the Winds of Change

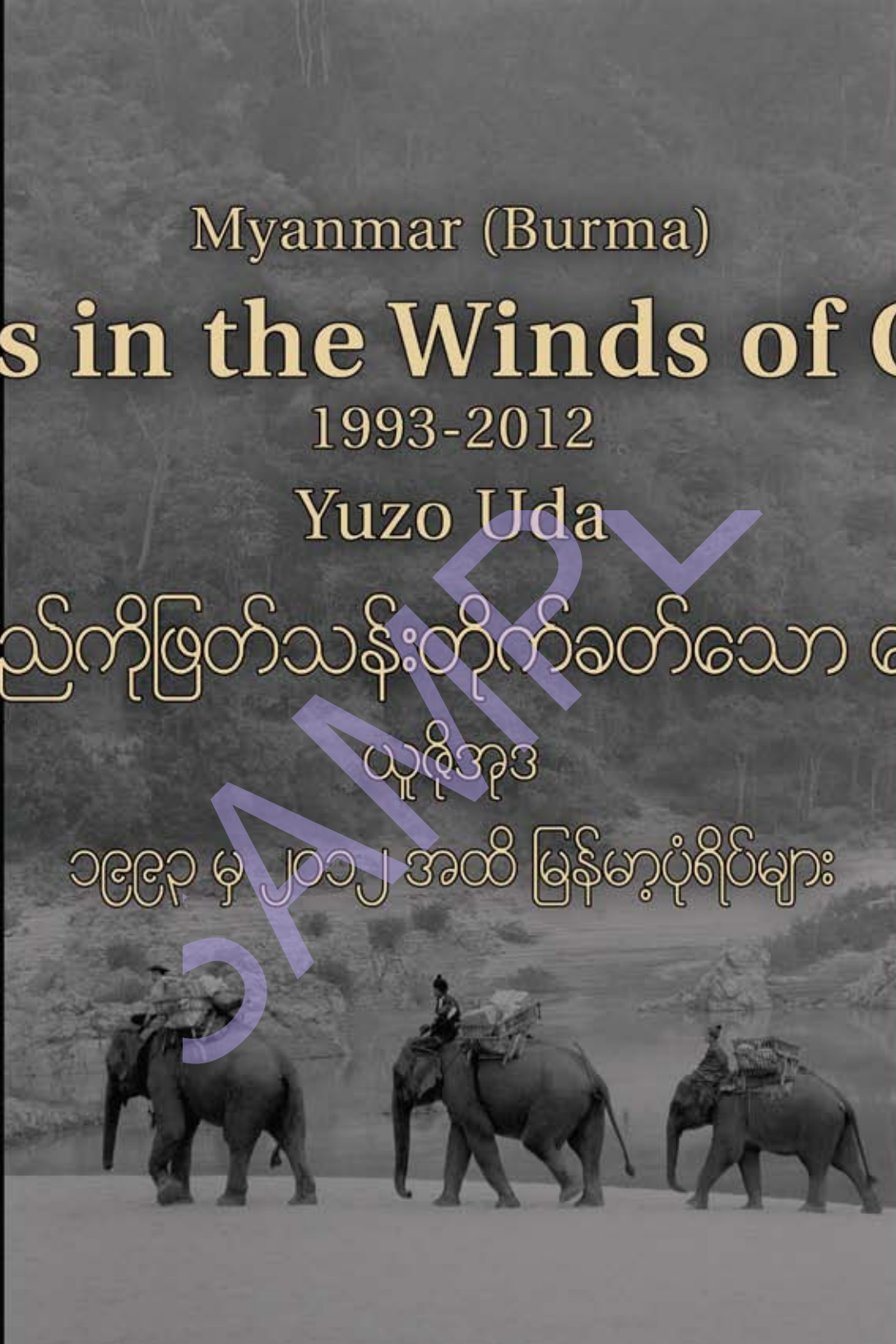
1993-2012

Yuzo Uda

မြန်မာပြည်ကိုဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သော လေညှင်း

ယူဇိုအုဒ

၁၉၉၃ မှ ၂၀၁၂ အထိ မြန်မာ့ပုံရိပ်များ

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း Photographer's Biography

Yuzo Uda was born in Kobe, Japan, in 1963. After studying photography in Boston, he began his career as a photojournalist, covering the civil war in El Salvador from 1990-92 as a freelancer. Focusing on Southeast Asia and Central America, he continued to document life under military rule, the lives of indigenous peoples, and global poverty.

In 1995, he studied Graduate School of International Cooperation Studies at Kobe University, receiving a master's degree in international law.

He is the author of "Tozasareta Kuni Biruma" ("Burma, the Closed Country"), published by Koubunken; a photo collection titled "Biruma: Gunji Seikenka ni Ikiru Hitobito" ("Burma: People Living Under Military Rule"); and other works.

<http://www.uzo.net/> <http://blog.uzo.net/>
<http://twitter.com/udashan/>
 Email: info@uzo.net

ယူနိုအုဒ - ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ဂျပန်နိုင်ငံ၊ ကိုဘေးမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဘော့စတွန်မြို့တွင် ဓာတ်ပုံ ပညာဆည်းပူးလေ့လာပြီးနောက် ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အဖြစ် စတင်ခဲ့သည်။ အယ်လ်ဆာဒါပြည်တွင်းစစ်ကာလ ၁၉၉၀ မှ ၁၉၉၂ ထိ အလွတ်တန်းဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ အရှေ့တောင်အာရှနှင့် အမေရိက အလယ်ပိုင်းဒေသ

များကို အထူးပြု၍ စစ်အစိုးရလက်အောက်လူမှုဘဝပုံရိပ် များ၊ တိုင်းရင်းသားများ၏ဘဝနှင့် ကမ္ဘာ့အနှံ့ဆင်းရဲမှုအခြေအနေများကို မှတ်တမ်းတင်ဓာတ်ပုံရိုက်ကူး ခြင်းများ လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်တွင် ကိုဘေးတက္ကသိုလ်၊ နိုင်ငံတကာပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုလေ့လာရေးဘာသာရပ်ကို လေ့လာဆည်းပူးခဲ့ရာ နိုင်ငံတကာဥပဒေဘာသာရပ်ဖြင့် မဟာဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။

ကိုဘန်ကင်း (Koubun Ken) မှ ဖြန့်ချိသော “ပိတ်နေသည့်မြန်မာနိုင်ငံ” (Burma, the Closed Country) (Tozasareta Kuni Biruma) စာအုပ်ကို ရေးသားခဲ့ပြီး “စစ်အုပ်ချုပ်ရေး အောက်က မြန်မာပြည်သူများ” (Burma: People Living Under Military Rule) (Biruma: Gunji Seikenka ni Ikiru Hitobito) ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

Author's Note

Northern Myanmar

Kachin State

Sagaing Region

Central Myanmar

Mandalay

Magwe Region

Bago Region

Yangon (1)

Eastern Myanmar

Shan State

Kayah(Karenni) State

Karen(Kayin) State

Western Myanmar

Chin State

Rakhine State

Yangon(2)

Southern Myanmar

Irrawaddy(Ayeyarwaddy) Region

Mon State

Tanintharyi Region

Afterword by Kei

Nemoto

Acknowledgement

Author's Note

Yuzo Uda

A Wind Blowing Through Myanmar (Burma): Walking, Seeing and Photographing Southeast Asia's Last Frontier

In March 2011, after nearly half a century in control, Myanmar's military dictatorship handed over power to a new "civilian" administration. Since then, the country has undergone a number of significant changes.

Do these changes represent a real shift in power, or are they merely superficial reforms introduced for the purpose of maintaining the military's dominance?

To be honest, I have no idea. But it is difficult to believe that a regime that has ruled by force for so long would give up power so easily.

At the same time, however, when you see the hopeful expressions on the faces of people in Yangon, it's difficult not to feel that perhaps the country really has reached the point of no return on the road to reform. But does this feeling extend to countryside, or is it confined to Myanmar's largest city?

This year, 2013, marks 20 years since I first started reporting on Myanmar as a photojournalist. Looking back on it now, it amazes even me that I have been able to continue for so long, considering how restrictive the country is for reporters. During this period, I was detained and denied entry so many times that I often thought of giving up completely.

I have also lost count of the number of times that I broke out in a cold sweat when I realized that I had wandered into a minefield while photographing in the war zones near the Thai border.

In the summer of 2007, I had visited all of Myanmar's 14 administrative regions (seven states and seven divisions). I have been to the northernmost house in the northernmost village in the country, near the Chinese border, as well as the southernmost village, close to the Thai border. I have spent time photographing along the Thai border to the east and the Bangladesh border to the west. Reporting from these remote regions was difficult, for both geographical and political reasons.

A photographer must go to the places he wants to document. This

simple fact always presents challenges, and in the case of Myanmar, the greatest obstacle was military rule. But I often felt that if I didn't do this work now, many people and events would be forgotten forever.

Of course, I wouldn't have been able to continue for so long without the help of countless local people. There were times when I had to hide myself among them, trying to blend in and become as invisible as the air, to make a narrow escape.

At such times, I wished I could be like a wind blowing among the people around me, free of any constraints.

In my mind, I tried to erase my own existence and become like the wind: a wind that gently comes and goes, sometimes warm and sometimes cool, leaving no trace of myself behind.

What does the wind carry?

In early spring, it comes with a hint of warm sunlight that brings the buds on the trees to life.

In summer, it might blow cold on the mountain peaks, fierce and unsettling. If it blows hot, it might not be welcomed by anyone; but in the dry zone of Central Myanmar, even a hot wind brings some relief from the beating sun, and as long as it does not carry any sand with it, it can be unexpectedly pleasant, like being wrapped in a tepid warmth.

Moving among people like a breeze, I click the shutter of my camera and catch the scene without anybody noticing.

I try to capture the atmosphere of a place, and like the wind convey it far afield, to another time and place.

The wind has no substance. It can only be felt when it passes. You only know that something—or someone—was there, and now is gone.

That is how I tried to be: like a wind that comes and goes, barely noticed.

A wind that whispers.

A wind that is just moving air.

A wind that must keep moving.

How does it move?

Which way does it blow?

This is how I photographed Myanmar.

This collection of photographs is intended, first and foremost, for people living in Myanmar. For many, it may reveal conditions in the country that they have never seen before.

These days, it has become the norm in Japan to refer to Burma as Myanmar. The name was changed by the military dictatorship to make it more appealing to foreign countries, and Japan adopted it without hesitation.

The junta changed not only the name of the country and other local names, but also historical reality. As the eras have gone by in this country "Myanmar" means Bamar, and "Bamar" means Myanmar." Before long, however, the people of Myanmar started using "Myanmar" instead of "Burma" in their everyday speech.

Burma is also increasingly called "Myanmar" in much of the rest of the world. Societies change over time, so perhaps it is natural that countries get new names that reflect shifts in power. Most people don't think much about the political nuances, and simply follow whatever name is most widely used.

In this book, I have chosen to use "Burma" because I wanted to show that there has been a rewriting of history and the facts that has come to be widely accepted. But no matter how much this verbal act supports the regime, the facts cannot be erased.

Whether it's Burma or Myanmar, the wind that blows through the country doesn't change.

ဓာတ်ပုံဆရာ၏မှတ်စု

ယူဇိုအုဒ (Yuzo Uda)

မြန်မာပြည်ကို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားသော လေညင်းတစ်ခု (သို့) အရှေ့တောင်အာရှ၏ နောက်ဆုံး မျက်နှာစာတစ်ဝန်းကို လမ်းလျှောက်၊ ကြည့်ရှု၊ ဓာတ်ပုံ မှတ်တမ်းတင်ခြင်း

၂၀၁၁ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် နှစ်ပေါင်းရာစုတစ်ဝက်ခန့် အုပ်ချုပ်ခဲ့သော စစ်အစိုးရက အရပ်သားအစိုးရထံသို့ အာဏာလွှဲပြောင်းပေးအပ်ခဲ့သည့် နောက်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ၌ ထူးခြားသောပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ပါတယ်။

ဒီအပြောင်းအလဲများဟာ အာဏာတကယ်လွှဲပြောင်းပေးတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် တပ်မတော်ရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုအရှိန်အဟိတ်ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဖို့ အပြောင်းအလဲတွေကို ဟန်ပြလုပ်နေတာလားဆိုတာကိုတော့ ရိုးရိုးသားသားပြောရရင် ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော်လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အင်အားသုံးပြီး အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့ အစိုးရတစ်ခုက အာဏာကို လွယ်လွယ်နဲ့ စွန့်လွှတ်လိုက်တယ်ဆိုတာကို ယုံရခက်ပါတယ်။

သို့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့လူထုရဲ့ မျက်နှာတွေမှာတော့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို တွေ့ရပြီး သူတို့က မြန်မာနိုင်ငံဟာ ပြုပြင် ပြောင်းလဲရေးလမ်းကြောင်းပေါ်မှာ နောက်မလှည့်စတမ်း အခြေအနေကို ရောက်နေပြီလို့ ခံစားပျော်ရွှင်နေကြသည်ကို ကျွန်တော်မြင်ရပါတယ်။ ဒီခံစားချက်ဟာ ရန်ကုန်မြို့လူထုသာမက ကျေးလက်နေပြည်သူတွေဆီကိုပါ ပျံ့နှံ့နေပြီလား ဆိုတာတော့ မေးခွန်းဖြစ်နေဆဲပါ။

ကျွန်တော် မြန်မာနိုင်ငံနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အဖြစ် လှည့်လည်ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့သည်မှာ ၂၀၁၃ ခုနှစ်တွင် နှစ်ပေါင်း ၂၀ ပြည့်ခဲ့ပါပြီ။ပြန်တွေးကြည့်သောအခါ သတင်းထောက်များအပေါ် တင်းကျပ်သော နိုင်ငံတစ် နိုင်ငံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျင့်လည်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပင် အံ့ဩနေမိပါတယ်။ ဤနှစ် ၂၀ ကာလ အတွင်း ပြည်ဝင်ခွင့် မရခြင်း၊ ထိန်းသိမ်းခံရခြင်းများကြောင့် လုံးဝလက်လျှော့ပစ်လိုက်ရန် ကျွန်တော်မကြာခဏ တွေးတောမိခဲ့ပါတယ်။

ထိုင်းနယ်စပ်စစ်မြေပြင်တွင် ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးစဉ်က ဓာတ်ပုံရိုက်ရင်း မိုင်းကွင်းများထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရပြီး ဇောချွေးပြန်ရသည့် အကြိမ်များစွာ မရေတွက်နိုင်အောင် ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်နေရာသီတွင်ကျွန်တော်သည်မြန်မာနိုင်ငံရှိတိုင်းနှင့်ပြည်နယ်၁၄ခုစလုံးသို့သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့ပါ တယ်။မြန်မာနိုင်ငံမြောက်ဘက်အစွန်းဆုံးကျေးရွာရှိတရုတ်နိုင်ငံနယ်စပ်မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံးအိမ်သို့လည်းကောင်း၊ တောင်ဘက်အစွန်းဆုံးထိုင်းနိုင်ငံနယ်စပ်မြန်မာကျေးရွာသို့လည်းကောင်းရောက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ကျွန်တော်သည်မြန်မာ- ထိုင်းနယ်စပ်တစ်လျှောက်နှင့် အနောက်ဘက် မြန်မာ-ဘင်္ဂလားဒေ့ရှ် နယ်စပ်တစ်လျှောက် ဓာတ်ပုံရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီလို နယ်စွန့်နယ်ဖျားများမှ ဓာတ်ပုံသတင်းများ ပေးပို့ရတာဟာ ပထဝီအနေအထားအရနဲ့ နိုင်ငံရေးအရ လွန်စွာခက်ခဲမှုများ ရှိခဲ့ပါတယ်။

ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်အနေဖြင့် မိမိမှတ်တမ်းတင်ချင်သည့် နေရာများကို ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ရပါမည်။ ဤအချက်သည်ပင်စိန်ခေါ်မှုများစွာကို ရင်ဆိုင်ရပါတယ်။မြန်မာနိုင်ငံတွင်ဓာတ်ပုံရိုက်ကူးရာ၌အဓိကအတားအဆီးမှာ စစ်အုပ်ချုပ်ရေးပင်ဖြစ်ပါသည်။သို့သော်လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဤစိန်ခေါ်မှုကို ယခုမလုပ်လျှင် လူများစွာနှင့်အဖြစ် အပျက်များစွာတို့ကို မေ့လျော့သွားကြမည်ဟု မကြာခဏ ခံစားမိခဲ့ပါတယ်။

ကျွန်တော်ယခုကဲ့သို့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဤလုပ်ငန်းကို လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဒေသခံပြည်သူများ၏ အကူအညီမပါလျှင် ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ ဒေသခံပြည်သူများအကြား ရောနှောကိုယ်ယောင်ဖျောက်ပြီး လက်မတင်ကလေး လွတ်အောင်နေခဲ့ရသော အချိန်များစွာလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။

ယင်းကဲ့သို့အချိန်များတွင် ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် အနှောင့်အယှက်များမှ လွတ်ကင်းအောင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများအကြား ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်သွားသော လေညင်းကလေးဖြစ်ရပါစေလို့ ဆုတောင်းဆန္ဒပြုမိခဲ့တယ်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုဖျောက်ပြီး လေညင်းကလေးတစ်ခုလိုဖြစ်ပါစေလို့ စိတ်ထဲမှာဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ်။ ဖြည်း ညင်းစွာတိုက်ခတ်တဲ့ ဒီလေညင်းဟာတစ်ခါတလေမှာ နွေးမယ်၊ တစ်ခါတလေအေးမယ်၊ ကျွန်တော့်ခြေရာတွေမကျန်ခဲ့ ဘူးပေါ့”

“နွေဦးရာသီရဲ့ လေညင်းကလေးက နေရောင်ခြည်ရဲ့အနွေးဓာတ်ကိုသယ်ဆောင်ပြီး သစ်ပင်တွေရဲ့ အဖူးတွေကို ပွင့်စေတယ်”

“နွေရာသီဆိုပေမယ့် တောင်တန်းပြာတွေရဲ့ထိပ်မှာ အေးတဲ့လေတွေတိုက်နေမယ်။ လေပူတွေတိုက်ရင်တော့ ဘယ်သူမှမကြိုက်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ အညာမှာတော့ သူ့နံ့တွေမပါတဲ့ လေပူကိုတောင် ကြိုက်ကြသေးတယ်”

“ကျွန်တော်က လူတွေကြားမှာ လေညင်းကလေးလို ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်ပြီး ဘယ်သူမှသတိမထားမိအောင် ဓာတ်ပုံရိုက်ချင်တာ”

နေရာတစ်ခုရဲ့စရိုက်အသွင်အပြင်ကို ဖမ်းဆုပ်နိုင်ဖို့ ကျွန်တော်ကြိုးစားတဲ့အခါ အဝေးကလယ်ကွင်းတွေကို ဖြတ်တိုက်လာတဲ့လေတွေက သယ်ဆောင်သွားသလို အခြားအချိန်တစ်ခု၊ နေရာတစ်ခုကို ရောက်ရှိသွားပါတယ်။

တိုက်ခတ်လာတဲ့လေညင်းဟာ အရောင်အဆင်းသဏ္ဍာန်မရှိပါဘူး။ သူ့ဖြတ်သွားတာကိုပဲ ခံစားရပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ခု သို့မဟုတ် တစ်စုံတစ်ယောက်ရှိခဲ့ပြီး၊ အခုမရှိတော့ဘူးဆိုတာပဲ သင်သိနိုင်ပါတယ်။

ကျွန်တော်လည်း အဲဒီဝင်လာပြီးပြန်ထွက်သွားတဲ့ လေညင်းလိုဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို သတိမထားမိအောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

- တိုးတိုးလေးစကားတွေပြောနေတဲ့ လေညင်း။
- ရွေ့လျားနေတဲ့ လေတစ်ခုသာဖြစ်တဲ့ လေညင်း။
- မဖြစ်မနေ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေရဦးမယ့် လေညင်း။
- လေညင်းတစ်ခုလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။

လေညင်းတစ်ခုဟာ ဘယ်လိုရွေ့လျားသလဲ။ ဘယ်ဘက်ကို တိုက်သလဲ။ အဲဒီလို ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။

ပထမဆုံးအနေနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံစုစည်းမှုဟာ မြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်နေတဲ့ ပြည်သူပြည်သားတွေ အားလုံးအတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဓာတ်ပုံတွေကတစ်ဆင့် သူတို့တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့ နိုင်ငံထဲက အခြေအနေတွေကို မြင်တွေ့နိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။

ယနေ့အခါ ဂျပန်နိုင်ငံမှာ မြန်မာနိုင်ငံကို Burma အစား Myanmar လို့ ခေါ်လာကြပြီဖြစ်ပါတယ်။ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည်တွေအတွက် ပိုပြီးဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ယခုနာမည်ကို ယခင်စစ်အစိုးရက ပြောင်းလဲလိုက်ချိန်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံကလည်း ကန့်ကွက်မှုမရှိဘဲ လက်ခံခဲ့ပါတယ်။

စစ်အစိုးရဟာ တိုင်းပြည်နာမည်သာမက အခြားနေရာဒေသများကိုပါ အမည်ပြောင်းလဲခဲ့ပါတယ်။ Burma ဆိုသည်မှာ ဗမာလူမျိုးစုကြီးကိုပဲ ကိုယ်စားပြုပြီး Myanmar ဆိုတာကို တိုင်းရင်းသားအားလုံးကို ခြုံငုံပြီးအသုံးပြုတဲ့ စကားလုံးဖြစ်ခဲ့တာကြာပါပြီ။ မကြာသေးခင်ကစပြီး မြန်မာနိုင်ငံသားတွေဟာ Burma အစား Myanmar ဆိုပြီး ပြောင်းလဲပြောဆိုခဲ့ကြပါတယ်။

တခြားကမ္ဘာတစ်ဝန်းက နိုင်ငံတွေကလည်း Burma အစား Myanmar လို့ ခေါ်ဝေါ်လာကြပြီဖြစ်ပါတယ်။ လူ့အဖွဲ့အစည်းတွေဟာ အချိန်ကြာလာတာနဲ့ ပြောင်းလဲနေတဲ့အတွက် နိုင်ငံတွေဟာ နာမည်အသစ်တွေရရှိခြင်းဟာ အာဏာပြောင်းလဲလာခြင်းကို ပြသနေတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒါဟာသဘာဝတစ်ခုပါပဲ။ လူအများစုကတော့ နိုင်ငံရေးအရ သိမ်မွေ့တဲ့ကွဲပြားချက်တွေကို သိပ်မစဉ်းစားမိကြဘဲ လူအသုံးအများတဲ့နာမည်ကိုပဲ သုံးစွဲလာကြပါတယ်။

ဒီစာအုပ်ထဲမှာတော့ ကျွန်တော်က Burma လို့ပဲ သုံးထားပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမိုင်းကို ပြန်ပြင်ရေးထားတာကြောင့်ရယ်။ လူအများစုက လက်ခံလာကြတဲ့အကြောင်းအချက်အလက်တွေကို ပြသချင် လို့ပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဒီလိုနှုတ်ခေါ်မှုက အစိုးရကို အထောက်အကူဖြစ်ပါစေ၊ အချက်အလက်တွေကိုတော့ ဖျက်ဆီးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

Burma ဖြစ်ဖြစ်၊ Myanmar ဖြစ်ဖြစ် မြန်မာနိုင်ငံအတွင်း ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်နေတဲ့ လေညင်းကတော့ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး။

“ တိုးတိုးလေးစကားတွေပြောနေတဲ့ လေညင်း။
 ရွေ့လျားနေတဲ့ လေတစ်ခုသာဖြစ်တဲ့ လေညင်း။
 မဖြစ်မနေ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေရဦးမယ့် လေညင်း။
 လေညင်းတစ်ခုလိုဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။
 လေညင်းတစ်ခုဟာ ဘယ်လိုရွေ့လျားသလဲ။
 ဘယ်ဘက်ကို တိုက်သလဲ။
 အဲဒီလို ကျွန်တော် မြန်မာပြည်မှာ ဓာတ်ပုံတွေ
 ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ ”

Northern Myanmar Kachin State

The northern most pagoda in Myanmar (2007)
မြန်မာနိုင်ငံ၏ မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံးက ဘုရားစေတီ (၂၀၀၇)

The northern most village, "Thawndam (Thahandam/ Dahandam)" (2007)
မြန်မာနိုင်ငံ မြောက်ဘက်အစွန်းဆုံး "တဟွန်းဒမ်" (သဟန်ဒမ်) ကျေးရွာ (၂၀၀၇)

SAMPLE

Central Myanmar

Mandalay Region

Mandalay Palace(2003)
မန္တလေးနန်းတော် (၂၀၀၃)

Yangon (1)

Shwedagon Pagoda(2003) ရွှေတိဂုံဘုရား (၂၀၀၃)

Shwedagon Pagoda(2010)

ရွှေတိဂုံဘုရား (၂၀၁၀)

Salween River (Thanlwin River), 2005

The KNLA soldiers lined-up on the day of 60th anniversary of the Revolution Day(2009)

KNL တစ်သားများ (၁၉၉၃)

The soldiers of the Karen National Union Liberation Army(KNLA) at the frontline(1993)

KNL - နှစ် ၆၀ ပြည့်အခမ်းအနား (၂၀၀၉)

Aung San Suu Kyi 13-10-2010

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ၁၃-၁-၂၀၁၀

Aung San Suu Kyi 14-10-2010

ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ၁၄-၁-၂၀၁၀

ကျေးဇူးတင်လွှာ

မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်း ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းစာအုပ်ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ငွေကြေးထောက်ပံ့ကူညီပေးသော ကာဇူယိုယာမာမိုတို (Kazuyo Yamamoto) ကို အထူးကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ကျွန်တော်ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုပါသည်။ ကျွန်တော်၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဖြစ်ပေါ်စေရန် ကူညီပေးခဲ့ကြသော ကဲကိုနာကအို (Keiko Nakao) နှင့် တကွသော Burmese Relief Center မှ ဂျပန်အဖွဲ့ဝင်များ၊ Burma Information Network မှ ယူကီအကီမိုတို (Yuki Akimoto) နှင့် နတ်ဆုကီမိယာရှီတ (Natsuki Miyashita) တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျွန်တော်အခက်အခဲဖြစ်သောအချိန်တိုင်း အကူအညီပေးခဲ့ကြသည့် အဆာဟိရှင်ဘွန်း သတင်းစာမှ ကျိုကိုဟိုရီအိုချီ (Kyoko Horiuchi) နှင့် မစ်ဆူရူဖူဂျီအို (Mitsuru Fujii) တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ဤစာအုပ်အတွက် မအားလပ်သည့်ကြားက အမှာစာရေးပေးခဲ့သော ဆိုဖီယာတက္ကသိုလ် (Sophia University) မှ ပါမောက္ခကဲနမိုတို (Prof-Kei Nemoto)၊ ခက်ခဲသော ဂျပန်ဘာသာစကားများကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုပေးကြသည့် ဧရာဝတီမဂ္ဂဇင်းမှ အယ်ဒီတာကျော်စွာနှင့် သတင်းထောက် နီးလ်လောရင့်စ် (Neil Lawrence) တို့ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

မြန်မာနိုင်ငံတွင် ဤစာအုပ်ထုတ်ဝေဖြန့်ချိရန် သဘောတူကူညီပေးခဲ့သော ဦးဝေလင်းနှင့်အဖွဲ့အားလည်းကောင်း၊ ကူညီအားပေးကြသော ဦးဟန်ထွေးအောင်၊ ဦးသီဟသွေး၊ ဦးခင်မောင်ဝင်း(ရွှေအင်းသား)၊ ဒေါ်အေးငြိမ်းစံတို့ကိုလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်ကို ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးသော သူငယ်ချင်းကိုမျိုးသက်ဦးကိုလည်း မမေ့နိုင်ပါ။ ၂၀၁၃ ခုနှစ်အတွင်း အပြောင်းအလဲများက ပိုမိုပွင့်လင်းသော မြန်မာနိုင်ငံ ဖြစ်လာရေးကို အားပြည့်ပေးပါလိမ့်မည်။ အချို့သော သူငယ်ချင်းများ၏ အမည်များကို လုံခြုံရေးကြောင့် မဖော်ပြသော်လည်း ကျွန်တော် အားလုံးကို လှိုက်လှဲစွာကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၁၆ ရက်
ရန်ကုန်
ယူဇိုအူဒ (Yuzo Uda)

